

בית משפט השלום בחיפה

ת"א 16-05-34951 קיקוס נ' אברמוביץ

תיק חיצוני:

בפני **כבוד השופט אהרון שדה**

תובעים לימור קיקוס
ע"י ב"כ עוה"ד י. ליבנה וש. חסון
נגד

נתבעים יובל אברמוביץ
ע"י ב"כ עוה"ד ר. לוינטל

פסק דין

1
2 לפני תביעה לקבלת פיצוי לפי חוק איסור לשון הרע. סכום התביעה עומד על 150,000 ₪-פיצוי
3 סטטוטורי ללא הוכחת נזק בגין שני פרסומי לשון הרע שביצע הנתבע כלפי התובעת.
4
5 לגרסת התובעת, השתתפה היא בערב הכשרה שהתקיים במפעל "רפא"ל" כאשר הנתבע הוא זה
6 שהרצה בפני כ-80 משתתפות מעובדות המפעל. על פי הגרסה, בשלב מסוים פנה אליה הנתבע ללא כל
7 התראה קודמת ודרש ממנה בקול רם, בבוטות ותוך הפגנת זלזול לצאת מההרצאה היות וטען כי
8 היא שולחת מסרונים בטלפון הנייד במקום להקשיב לו.
9
10 התובעת טוענת כי התנצלה, הניחה את הטלפון, הסבירה שאין היא מזלזלת בנתבע אך הוא משום
11 מה לא הרפה, הפסיק את ההרצאה וסירב לחדש אותה עד שהתובעת לא תעזוב את המקום.
12
13 התובעת ניסתה להסביר לנתבע כי הרצאתו מעניינת ברם היא כבר השתתפה בהרצאה כזו בעבר אלא
14 שהנתבע המשיך בשלו וכאשר פנתה לצאת, הודיע הנתבע שאת החלק האחרון של הרצאתו העוסק
15 ב"אנשים רעילים" הוא מקדיש לה, מדובר במונח שבו הנתבע משתמש בפרסומיו ביחס לאנשים
16 שלדעתו מפריעים לפרט להתקדם בחייו ושעל הפרט "להעיף" אנשים אלו מחייו או לחילופין למדר
17 אותם.
18
19 התובעת חשה מושפלת נוכח ההקשר שעשה הנתבע בין אותם "אנשים רעילים" ולבינה וזאת
20 בנוכחות עשרות נשים בכלל וכאלו שאיתן היא עובדת בפרט. לטענת התובעת השמועה על המקרה
21 עשתה לה כנפיים והכינוי בו כונתה רודף אותה בעבודתה גם אם כהלצה על חשבונה. בנוסף הועלה
22 המקרה (אמנם ללא ציון שמות ופרטים מזהים) כפוסט לדף הפייסבוק של הנתבע וזהו ה"פרסום"
23 השני בגינו נתבע פיצוי.

בית משפט השלום בחיפה

ת"א 16-05-34951 קיקוס נ' אברמוביץ

תיק חיצוני:

1 גם מכתב התראה שנשלח לנתבע לא הניב התנצלות אלא דחייה מזלזלת של טענותיה.

2
3 לסיכומיה צרפה התובעת עוד שני תצהירים של עדות אשר עובדות עמה ונכחו גם הן בהרצאה ,
4 תצהירים אשר מחזקים את גרסת התובעת. העדה הגב' ענת ברייר סטבסקי מספרת בתצהירה כי
5 ניסתה להבין מדוע חרף התנצלות התובעת מסרב הנתבע לסלוח לתובעת ומשפנתה לנתבע בעניין זה,
6 נענתה על ידו שהיא מוזמנת להצטרף לנתבעת ולצאת עמה, הגב' סטבסקי נעלבה ויצאה גם היא,
7 העדה השנייה הגב' גלי ירון-פרץ חוזרת בתצהירה על הגרסה וטוענת כי יצאה מן ההרצאה לאות
8 הזדהות עם התובעת.

9
10 הנתבע מצדו טוען כי מדובר בתביעה מוגזמת ומופרכת ואם בוחנים את המונח "אדם רעיל"
11 בהקשרים בהם הוא משתמש הרי מדובר בשימוש במונח שבמהותו מופיע בתורות רבות ואצל
12 מאמנים אישיים רבים ומכוון לאותם אנשים אשר לעיתים מרפים ידיו של אדם ומפריעים לו,
13 לעיתים מדובר אפילו בהורים העוצרים ומגבילים את ילדיהם והנתבע אף מפנה לספרו שם תיאר את
14 סבו האהוב שלא עודד או פרגן ולא קידם את רצונות הנתבע, כ"אדם רעיל" הגם שמאד אהב אותו.

15
16 הנתבע טוען שמדובר במטפורה בלבד והתובעת בהתנהגותה המזלזלת שהפריעה לנתבע ולמהלך
17 ההרצאה תאמה את המטפורה של "אדם רעיל" קרי אדם שמפריע לאחר.

18
19 הנתבע מציין שהעלאת הפוסט לדף הפייסבוק נעשתה ללא פרטים מזהים כלשהם ואין מדובר
20 בפרסום לשון הרע .

21
22 הנתבע טוען כי מדובר בעניין של מה בכך שאדם סביר לא היה תובע בגינו שהתובעת ניפחה לכדי
23 תביעת ענק ולו משום כך עומדת לו הגנת זוטי דברים.

24
25 לגופו של עניין טוען הנתבע כי התובעת ישבה מולו בשורה השלישית ובניגוד לבקשתו לכבות את
26 המכשיר הסלולארי ולהניחו בצד היא התכתבה באמצעותו באופן אינטנסיבי, התעסקה עם המכשיר
27 בצורה בלתי פוסקת והכל מול פניו תוך שהיא מפגינה זלזול מוחלט בו ובהרצאתו.

28
29 הנתבע טוען כי בתחילה התעלם מהתנהגות התובעת שכן סבר שאולי מדובר באמת בעניין דחוף
30 ונקודתי ברם כשהתעסקות במכשיר לא נפסקה במשך חצי שעה והדבר הפריע לו וקטע את חוט
31 מחשבתו, העיר וביקש מהתובעת שתצא. כאשר התובעת מסרה לו שאת ההרצאה היא ממילא
32 מכירה, השיב שאם אכן כך, דבר לא יקרה אם תצא ותעזוב.

בית משפט השלום בחיפה

ת"א 16-05-34951 קיקוס נ' אברמוביץ

תיק חיצוני:

כשהחלה התובעת לצאת, היא התנצלה, הנתבע קיבל את התנצלותה אך ציין כי היות והיא מכירה את הרצאתו, היא יודעת כי היא נוגעת גם ב"אנשים רעילים" כלומר בסיטואציה הנוכחית הודגם שהתובעת "רעילה" להרצאה שכן היא מפריעה לו לקדם את רעיונותיו, לעמוד במשימותיו וכיו"ב ולכן הוא מבקש בכל זאת שתצא, לאחר מכן נמשכה ההרצאה כסדרה, ברוח טובה ורבות מן המשתתפות הודו לו ואף קיבל מכתב תודה מאחת מהן.

הנתבע מתבסס כאמור על הגנת "זוטי דברים", על הגנה לפי סעיף 15(6) לחוק איסור לשון הרע וטוען שמדובר בהבעת דעה המשקפת את תורתו של הנתבע גם אם אין האמירה נעימה לאוזנה של התובעת.

לאחר דיון קדם המשפט הראשון הגיעו הצדדים להסכמה לפיה יוותרו על חקירות והוכחות ויגישו סיכומים להם ניתן יהיה לצרף מסמכים ואסמכתאות, סיכומי התובעת הוגשו ביום 22.5.17, סיכומי הנתבע הוגשו ביום 9.7.17.

דיון

סעיף 1 לחוק איסור לשון הרע, תשכ"ה-1965 (להלן: "החוק" או "חוק לשון הרע") קובע:

לשון הרע מהי 1. לשון הרע היא דבר שפרסומו עלול –

(1) להשפיל אדם בעיני הבריות או לעשותו מטרה לשנאה, לבוז או ללעג מצדם;

(2) לבזות אדם בשל מעשים, התנהגות או תכונות המיוחדים לו;

(3) לפגוע באדם במשרתו, אם משרה ציבורית ואם משרה אחרת, בעסקו, במשלח ידו או במקצועו;

(4) לבזות אדם בשל גזעו, מוצאו, דתו, מקום מגוריו, גילו, מינו, נטייתו המינית או מוגבלותו;

(תיקון מס' 5)
תשנ"ז-1997
(תיקון מס' 8) תשס"ח-2007
(תיקון מס' 9) תש"ע-2009

בסעיף זה "אדם" – יחיד או תאגיד;

"מוגבלות" – לקות פיסית, נפשית או שכלית, לרבות קוגניטיבית, קבועה או

(תיקון מס' 8)
תשס"ח-2007

זמנית.

בית משפט השלום בחיפה

ת"א 16-05-34951-16 קיקוס נ' אברמוביץ

תיק חיצוני:

1 אין מחלוקת ביחס לכך שהיה "פרסום" במובנו לפי החוק הן בעל פה ובהתנהגות במהלך ההרצאה
2 והן בפוסט שפורסם ברשת החברתית פייסבוק. השאלה שבמחלוקת הינה האם אכן הפרסום קרי
3 האמרות והמעשים הנטענים ע"י הצדדים עונים על הגדרת לשון הרע שבחוק ובדין.
4 אתייחס לכל פרסום בנפרד על מנת לבדוק האם התקיימו יסודות העוולה הנטענת ובמידה והיא
5 קיימת האם נהנה הנתבע מאחת ההגנות שבדין, אם לאו, יערך דיון בשאלת גובה הפיצוי.

הפרסום הראשון:

7 הלכה ידועה היא שאין לפרש את האמירות או הפרסומים כפי שפורשו או התפרשו ע"י התובע או
8 הנתבע אלא פרשנותם ובחינתם תעשה לפי מבחן האדם הסביר. הלכה היא שהמבחן הקובע בדיני
9 לשון הרע ביחס למשמעותו של פרסום הוא מהי, לדעת השופט היושב בדין, המשמעות שאדם סביר
10 היה מייחס למלים. (ראה רע"א 8685/12 מחמוד גואנמה נגד כל אלערב בע"מ (2013); ע"א 740/86
11 יגאל תומרקין נגד אליקים העצני (1989)).

12 מעיון בשני התצהירים שהוגשו עם סיכומי התובעת ניתן להבין שהפרסום גרם אצל התובעת אך גם
13 אצל אחרים בקהל תחושה שיש בו מידה של השפלה או לעג המופנה לתובעת באותם רגעים.

14 אף הנתבע עצמו מציין בכתב ההגנה בסעיף 25:

15 "לאחר שעה, התקשרה מתאמת האירוע מחברת רפאל וביקשה מהנתבע להתנצל בפני העובדת.
16 הנתבע בתגובה ציין כי הוא מצר על כך שאלו נאלצו להגיע לסיטואציה כזו, ואף הכתיב שורת
17 התנצלות שהייתה מיועדת להפצה בין הנוכחים."

18 כאן יש לציין שלא הובאה שום ראיה שתתמוך במסקנה שאכן הועברה "שורת ההתנצלות הזו", אין
19 ראיה על כך שאכן נמסרה התנצלות כזו ואין בנמצא אף נוסח של "שורת ההתנצלות" שטוען לה
20 הנתבע. (הנתבע גם לא פירט מה היה נוסח ההתנצלות). עניין ההתנצלות לכאורה לא הוזכר בתגובת
21 ב"כ הנתבע למכתב מיום 27.3.16 שנשלח מטעם ב"כ התובעת לפני הגשת התביעה (נספח 5 לכתב
22 התביעה).

23 זאת ועוד, בהתחשב בזוהר ומעמד הנתבע שהינו מרצה מוערך אשר מוזמן להרצות באופן תדיר ואף
24 כתב ספר ומאמרים; תוכן אמירה המכנה אישה נורמטיבית כ"אישה רעילה" בפני חברה לעבודה
25 לצד התקשות על הוצאתה מן ההרצאה כשבדיעבד כשהנתבע לא הצליח לשכנע כי הוצאתה הייתה
26 נחוצה ו"בלתי נמנעת" מבססים את המסקנה כי בדברים ובהתנהלות היו גם לעג וגם השפלה, הכל
27 בקרב אנשים שהתובעת צריכה לפגוש יום ביום בעבודתה. בית המשפט איננו אמור להדריך או לקבוע
28 סטנדרטים ביחס לאופן בו מועברת הרצאה ובאופן בו צריך לשלוט בקהל המאזין על מנת שניתן
29 יהיה להעביר את ההרצאה ברם ישנו מתחם סבירות המאזן בין הצרכים השונים ובכל הכבוד,
30 הנתבע הוזמן להרצות ביום כייף, הנתבע קיבל שכר על הרצאתו ולכן התובעת והקהל שנכח עמה

בית משפט השלום בחיפה

ת"א 34951-05-16 קיקוס נ' אברמוביץ

תיק חיצוני:

1 הם "הלקוח" וגם אם הלקוח איננו תמיד צודק הוא עדיין "הלקוח". אומר כבר עתה, אם לא היו
 2 נאמרים הדברים ברצינות שכזו, אם לא הייתה ההתעקשות על ההוצאה מן האולם או אפילו אם רגע
 3 לאחר ההוצאה היה מרכז הנתבע את העניין, אומר לקהל שאולי נסחף מעט והדברים נאמרו בעידנא
 4 דריתחא ואף מתנצל לאחר מכן גם בפני התובעת ולו ביוזמת מי מטעם מזמינת ההרצאה, היה פסק
 5 דין זה מסתיים כאן ללא שום חיוב. משום מה נוהלו האירוע ומה שקרה לאחוריו, בחוסר רגישות,
 6 בדווקנות ומבלי לעשות ולו צעד אחד קטן לקראת התובעת ע"מ "לרכך" את הדברים. המסקנה היא
 7 כי במכלול הנתונים והנסיבות שהוצגו בתיק ובשים לב לתחושות ולהתרשמות שתי העדות מטעם
 8 התובעת, יש לקבוע כי הפרסום וההתנהלות סביבו לא רק שהיה "עלול" כלשון החוק אלא גרם
 9 בפועל להשפלתה של התובעת בפני הציבור שנכח באולם והיה בו משום לעג.

10 לסיכום פרק זה, אתייחס ולו בקליפת אגוז לדוגמאות שהובאו ע"י ב"כ הנתבע ביחס לכך שהמקרה
 11 כאן דומה למקרה בו גוערים מורים בתלמידים ומוציאים אותם מן הכיתה או מפקדים הנוזפים
 12 בפקודיהם ומענישים אותם ולהבדיל כאשר מסופרת בדיחה על חשבון מי מהצופים במופע סטנד אפ.

13 הדברים אינם דומים, גם למורים וגם למפקדים ואפילו בטירונות יש קו אדום שאותו לא צריך
 14 לעבור, קו זה מרוחק מאד מהקו האדום שעומד לפניו של מרצה רציני שמרצה בשכר מול אנשים
 15 מבוגרים שאינם תלמידים שובבים וזבי חוטם או חיילים טירונים שצריכים ללמוד משמעת צבאית
 16 מהי.

17 מנגד, ישנם לא מעט מופעי סטנד אפ ואומני סטנד אפ להם הצלחה פנומנלית כשכל המופע או רובו
 18 מבוסס על בדיחות שכולן על חשבון המשתתפים ולעיתים מדובר בבדיחות וולגריות למדי, חלקן
 19 גולש לתחום הפרט, חלקן עוסק בעדתיות וחלקן נוגע בתחומים אחרים שמחוץ לאולם המופע, איש
 20 לא היה מסכים שיעסקו בהם. מרגע שאדם בוחר ללכת למופע כזה יכולתו לתבוע בגין לשון הרע
 21 מוגבלת ביותר שלא לומר אפסית, גם האפקט של הדברים שונה לחלוטין כי ברור לכל אדם ואדם
 22 הנמצא ומשתתף במופע שאומן הסטנד אפ איננו באמת מתכוון לדברים אלא מקצין את אמרתו
 23 כדי להצחיק ולבדר והבדל זה הוא מהותי. מה שניתן לומר במופע סטנד אפ על הקהל, לא ניתן לומר
 24 בהרצאה רצינית של אדם מוערך (ולא כסטנדאפיסט).

האם מתקיימת הגנת תום הלב ביחס לפרסום הראשון?

ב"כ הנתבע מפנה לסעיף 15(6) לחוק אשר קובע:

27 15. במשפט פלילי או אזרחי בשל לשון הרע תהא זאת הגנה טובה אם הנאשם או הנתבע
 28 עשה את הפרסום בתום לב באחת הנסיבות האלו:

29 (1) ...

30

הגנת תום לב

בית משפט השלום בחיפה

ת"א 16-05-34951 קיקוס נ' אברמוביץ

תיק חיצוני:

- 1 (6) הפרסום היה בקורת על יצירה ספרותית, מדעית, אמנותית או אחרת
2 שהנפגע פרסם או הציג ברבים, או על פעולה שעשה בפומבי, ובמידה
3 שהדבר כרוך בבקורת כזאת - הבעת דעה על אפיו, עברו, מעשיו או
4 דעותיו של הנפגע במידה שהם נתגלו באותה יצירה או פעולה;
5
- 6 ספק רב אם ניתן להגדיר את הפרסום כ"הבעת דעה" או "ביקורת" וגם אם כן (ולא כד אני קובע),
7 הרי ההתרשמות ממכלול האירועים אינה מבססת תום לב מצד הנתבע, הנתבע לא הסתפק בסתם
8 ביקורת, מהתנהגותו עולה שרצה להשיב לתובעת כגמולה על כך שלא הקשיבה לנתבע, הפריעה לו
9 ופגעה בכבודו ולו מזווית ראייתו.
- 10 הרי הנתבע יכול היה להסתפק במתן התראה "אחרונה" לפני שיאלץ לבקש מהתובעת לצאת, היה
11 יכול להסתפק גם בהוצאת התובעת מההרצאה ברם ההתעקשות, האופן והתזמון בה נאמרה
12 האמירה המהווה פרסום מצביעה על כך שלא מדובר באמירה שהינה בגדר הבעת דעה או ביקורת
13 אלא יש בה מעבר לכך.
- 14 הנתבע העביר לטענתו למעבידת התובעת דף הנחיות המורה על השתקת או כיבוי הטלפון הסלולארי
15 (נספח 1 לסיכומיו) ברם אין שום ראיה כי ההנחיות הועברו למשתתפים ואולי היה נכון כבר
16 בתחילת ההרצאה לבקש באופן נחרץ כי התובעת ושאר הנוכחים יקפידו על השקטת הטלפון או
17 כיבוי. יאמר כי אם אחת האופציות שבדף ההנחיות שהועבר ע"י הנתבע היא השקטת הטלפון,
18 לכאורה ניתן להבין שמדובר במניעת צלצולים, צלילים ושיחות ולא דווקא פעולות אחרות הנוגעות
19 לטלפון.
- 20 המלומד א. שנהר בספרו מציין שהמשמעות הפשוטה של המונח "תום לב" היא התנהגות מוסרית
21 תוך הקפדה על יושר והגינות. כמו כן משמעות המונח "תום לב" שבסעיף 15 לחוק אינה זהה
22 למשמעות מקובלת זו של המונח.
- 23 ואף מוסיף:
- 24 **"במקרים מסוימים מותנה תום הלב בתנאים שאינם נוגעים בהכרח להגינות וליושר. לפיכך,**
25 **ייתכנו מקרים שבהם ייקבע שהפרסום לא נעשה בתום לב למרות שאיש לא ייחס למפרסם חוסר**
26 **יושר או כוונה רעה, ומאידך גיסא ייתכנו גם מקרים שבהם לא יהיה ספק שלמפרסם היו מניעים**
27 **זדוניים ולמרות זאת ייקבע שדרישת תום הלב שבסעיף 15 התקיימה בפרסום."**
- 28 (ראה אורי שנהר, דיני לשון הרע, תשנ"ז-1997 (להלן: "שנהר"), עמ' 260).
- 29 בחינת תום הלב נעשית בשים לב לניסוח של הפרסום נשוא התביעה, לטיב הפרסום בו מדובר,
30 ולנסיבות האופפות את הפרסום. ניסוח הפרסום עשוי לספק אינדיקציות חשובות לקיומו של תום

בית משפט השלום בחיפה

ת"א 16-05-34951 קיקוס נ' אברמוביץ

תיק חיצוני:

1 לב, או להעדרו. כמו כן, מידת הזהירות של המפרסם עת בודק הוא את אמיתות הטענות שבפרסום
2 והכוונות שהניעו אותו, כולן רלבנטיות לבחינת תום לבו של המפרסם. (שנהר, עמ' 261-260)
3 לאור הנסיבות שפורטו לעיל, זהות הנתבע, זהות התובעת בהיותה עובדת של המקום, התזמון בו
4 נאמרה האמירה והפורום הספציפי בפניו נאמרה האמירה, אין לקבל את הטענה שהאמירה נאמרה
5 בתום לב כהבעת דעה או אמירה אגבית וזניחה.

6 אין בעצם הוצאת התובעת מהרצאה משום העלבתה, בין אם משום שלא מדובר בפרסום ובין אם
7 משום שאקט כזה מצוי "בסמכותו" של כל מרצה ביחס למי שמפריע לו במהלך ההרצאה ברם עצם
8 האמירה המיותרת לחלוטין באותן נסיבות הביאה לפגיעה מיותרת והעלבת התובעת בעיני חברותיה
9 לעבודה.

הגנת זוטי דברים

11 הגנה זו מנויה בסעיף 4 לפקודת הנזיקין [נוסח חדש] ואשר קובעת:

12 4. לא יראו כעוולה מעשה, שאילו היה חוזר ונשנה לא היה בו כדי ליצור תביעה
13 לזכות נוגדת, ואדם בר-דעת ומזג כרגיל לא היה בא בנסיבות הנתונות בתלונה על
14 כך.
15

16 הוראת החוק הנ"ל מחליפה את סעיף 3 לפקודת הנזיקים האזרחיים, 1944 אשר חלה על תביעות
17 לשון הרע מכוח סעיף 7 לחוק לשון הרע.

18 הלכה היא שלא כל פרסום "לשון הרע" אמור למצוא דרכו אל בית המשפט. המבחן הינו האם "אדם
19 סביר" היה מביא את העניין לבית המשפט. יצוין שהמבחן אינו סטטיסטי אלא בוחן אם אדם סביר,
20 מן הישוב, לא היה מביא את העניין לבית המשפט.

21 אין צורך להרחיב בעניין, כבר פורט לעיל, שלא הוכחה כל התנצלות מצד הנתבע לגבי האמירה
22 וההתרשמות מהנסיבות היא שהפגיעה אותה חשה תובעת התפרשה ככזו גם בקרב חברותיה אשר
23 פנו לנתבע בעניין זה בעצמן, התרשמות דומה עולה גם מהתגובות לפוסט שהתייחס לאירוע וניכרת
24 בחלקן תחושת הפגיעה שהורגשה גם בעיני עובדים נוספים, "מהומה" כזו לא נוצרת על מאומה
25 וקשה להגדירה כזוטי דברים (אם כי מכאן ועד לתביעה "האסטרונומית" כפי שהגדיר אותה נתבע
26 הדרך אכן ארוכה).

27 כאשר פגיעה והעלבה כזו נעשית במקום העבודה ובפני חברים מהעבודה ועל ידי מרצה במעמדו של
28 הנתבע ואין בנמצא התנצלות, אין מקום לקבוע שמדובר על זוטי דברים.

הפרסום השני:

בית משפט השלום בחיפה

ת"א 16-05-34951 קיקוס נ' אברמוביץ

תיק חיצוני:

1 המקרה השני מתייחס לפוסט שפרסם הנתבע ולטענת התובעת יש בו משום הוצאת דיבתה.
2 הפוסט התפרסם בדף הפייסבוק של הנתבע וללא ספק שאנשים לא מעטים קראו אותו לפני שהוא
3 נמחק/הוסר ע"י הנתבע עצמו.

4 לשון הפוסט כפי שהובאה בנספח 2 מנספחי כתב התביעה:

5 "למה העפתי, לראשונה בחיי, מישהו ממופע שלי או: תקראו (ותשתפו)

6 על מנת להבין מה עובר על מי שעומד על במה.

7 היום יש לי יום של ארבעה מופעים של "הרשימה". באחד מהם ישב

8 מולי מישהו וסימס מהרגע שעליתי לבמה. אני כבר רגיל לזה. מציאות

9 חיינו. אנשים מסמסים מעת לעת. לשמחתי, שלושים שניות אחרי שאני

10 מתחיל לדבר הטלפונים נסגרים או נכנסים לתיק. במקרה הנ"ל אותו

11 אדם לא הפסיק להתעסק בטלפון שלו. אבל ממש ממש התעסק בו. הוא

12 כל כך היה עסוק בזה שהוא אפילו לא טרח להרים את הראש מהמכשיר.

13 אמרתי לעצמי: "אולי האישה שלו במצוקה?", "אולי הילד נתקע בלי

14 מפתח בבית?", "אולי קרה משהו נוראי? זה בטח תכף יסתיים". אבל זה

15 לא הסתיים. זה לא הסתיים במשך עשרים ושבע דקות. איך אני יודע? כי

16 יש לי טיימר על הבמה על מנת לעמוד בזמנים.

17 ואז המשיכו המחשבות:

18 "רגע, אולי אני בעצם גרוע?"

19 "אולי אני לא מעניין?"

20 "לקצר את המופע?",

21 מה הבעיה עם המחשבות הללו?

22 שהן מוציאות מריכוז. אנחנו, אלו שעומדים על הבמה, מתחילים לחשוב

23 על דברים אחרים ויוצאים מריכוז. אנחנו מגמגמים, מתעצבנים, מקצרים

24 את השואו ובסופו של דבר אולם שלם סובל בגלל מסמס אחד.

25 אז יהיו מי שיגידו: "תתעלם", "אל תסתכל אליו", "זאת המציאות".

26 אבל לא בא לי להתעלם וזה גם לא אפשרי כשהבן אדם יושב שלוש

27 שורות מולי.

28 אז התעלמתי כמה שיכולתי. עד שכבר לא יכולתי והוצאתי אותו

29 מהאולם. ולא, זה לא היה נעים לאף אחד מהצדדים.

30 חינכו אותנו שכנוהגים לא מסמסים.

31 הגיע הזמן שמישהו יחנך אותנו כשמופיעים (מולנו) לא מסמסים.

32 קרית גת, עוד שלוש שעות אני אצלכם.

33 דיר באלק למי שמסמס.

בית משפט השלום בחיפה

ת"א 16-05-34951 קיקוס נ' אברמוביץ

תיק חיצוני:

1 **אני מחרים לו את המכשיר וגוזם לו את גריות האצבעות.**

2

3 עיון בלשון הפוסט אשר צורף לתביעה אין בו לבסס את טענת התובעת ללשון הרע כנגדה ביחס
4 לפרסום זה. אין בפוסט עצמו שום אזכור של שמה, מקום עבודתה או כל מידע שניתן לזהות ממנו
5 את התובעת, זאת ועוד, הנתבע אף הקפיד לכתוב "גבר" במקום "אישה" כדי שלא לקשר את הפוסט
6 לזהות התובעת הספציפית והחשוב מכל, הוא לא השתמש במושג "הרעילות" ולא "הקדיש" את
7 הפרק הדין ב"רעילות" זו לתובעת או אפילו ל"גבר" עליו מדבר הפוסט. יש לומר שאם בהרצאה
8 עצמה היה נוהג הנתבע כפי שפירט וכתב בפוסט, הייתה התביעה נדחית עוד בפסקה הראשונה של
9 פרק הדיון וכפי הנראה כלל לא היינו מגיעים לפרק הדיון שכן עוד בקדם המשפט היה מועבר המסר
10 לתובעת.

11 גם אם אקבל את טענת התובעת לפיה תזמון העלאת הפוסט יש בו כדי לזהות אותה, מדובר בפרסום
12 חדש, עצמאי שבו אין משום לשון הרע ובדיקה מעמיקה של הפוסט מצביעה על כך שאין בו ולו מילה
13 אחת שניתן להכניסה תחת הגדרת לשון הרע ודווקא כאן ניתן להבין שהנתבע ביקש במסגרת
14 הפוסט להביע את דעתו בנושא ההתעסקות (הבלתי פוסקת) במכשיר הסלולרי ובנושא ההפרעות
15 באמצע הרצאה וביקש להסביר את השפעת התנהגויות אלו על המרצה מנקודת ראותו. לגיטימי
16 לחלוטין, לכאורה גם נכון ואמיתי ברם למרות זאת אין מילה אחת שיש בה פגיעה, העלבה או ביזוי
17 של התובעת. כאן אקדים את המאוחר שאומר שחלילה אין לאיש זכות להשפיל או לבזות את
18 התובעת ברם התנהגותה בזמן ההרצאה (וכך נוהגים חלקים גדולים מדי של הציבור) בהחלט ראויה
19 לביקורת ולו מנקודת מבטו של המרצה וזו גם תקבל ביטוי בשלב פסיקת הפיצוי.

20 מי שפרסם פרטים שמהם ניתן היה לזהות שמדובר על התובעת הם דווקא חבריה שרצו להבהיר
21 לנתבע שהתנהגותו לא הייתה במקומה ברם פרסומיהם אינם מחייבים את הנתבע בדין. עיון בנספח
22 3 לכתב התביעה (אוסף תגובות לפוסט ותשובותיו של הנתבע לתגובות) מראה שהתייחסות הנתבע
23 לתגובות שנכתבו לפוסט מצביעה על כך שהוא לא בחר להתבטא בצורה פוגענית בתובעת אלא פשוט
24 עמד מאחורי דבריו שבפוסט, הרגשותיו ביחס להפרעות ולאופן בו יש להתייחס אליהן.

25 אין לקבל את טענת התובעת שעצם השימוש שעשה הנתבע במילה "העפתי" נחשב לפגיעה ברמה
26 שתכניס את המונח להגדרת לשון הרע. מדובר על מילה שנעשה בה שימוש תדיר במובן של "הוצאתי
27 ומהר" ומדובר על צורת ניסוח ודיבור שגם אם מישהו סבור שאינה מעודנת, מתורבתת או מכבדת
28 במיוחד, אין בה את הדרוש כדי לקבוע שמדובר בפרסום שנועד לבזות או להעליב מישהו ברמה
29 שתיחשב כלשון הרע ובמיוחד לאור ההקשר בה היא נכתבה בפוסט וגם מישהו היה סבור שמדובר
30 בלשון הרע (ולא כך אני קובע) אזי דווקא ביחס לפרסום זה, הייתה מתקיימת דוגמה מובהקת להגנת
31 "זוטי דברים". בכל מקרה אין חולק שהפוסט הורד ואינו עוד קיים.

32 התביעה נדחית ביחס לפרסום זה.

בית משפט השלום בחיפה

ת"א 16-05-34951 קיקוס נ' אברמוביץ

תיק חיצוני:

הפיצוי

1
2 התובעת תובעת פיצויי בהתאם לסעיף 7 לחוק אשר מאפשר לבית משפט לפסוק פיצוי כראות עיניו
3 עד למגבלה הקבועה בחוק זאת ללא הוכחת נזק כלשהו. למעשה היא מבקשת את כפל הנזק
4 הסטטוטורי ביחס לכל פרסום קרי מעל ל-200,000 ₪ ברם מוותרת לצורך הסעד הכספי על חלק
5 מהפיצוי ומסתפקת ב-150,000 ₪.
6 כבר עתה יש לומר שהיות והתביעה מתקבלת רק ביחס לפרסום אחד ונדחית ביחס לפרסום השני,
7 סכום הסעד הנתבע כבר לא משקף את הסיכוי שבתביעה.
8 מבלי להכריע בשאלה האם ניתן להחיל את סעיף 68 לפקודת הנזיקין על המקרה כאן או האם ניתן
9 להקיש מדוקטרינות אשם תורם מתחומי משפט אחרים, הרי סעיף 19 לחוק מאפשר לבית המשפט
10 שיקול דעת רחב בעת פסיקת הפיצוי ועל כך ניתן ללמוד מהרישא לו:

11 "בבואו לגזור את הדין או לפסוק פיצויים רשאי בית המשפט להתחשב לטובת הנאשם או הנתבע גם

באלה:

12
13 (1).... " (ההדגשה איננה במקור)

14 הווה אומר קשת שיקולים רחבה "וגם" המקרים המנויים בס"ק 4-1 לסעיף.

15 הנתבע לאורך כל תביעתו טוען שהתביעה מופרזת ו"אסטרונומית", יש מידה של טעם בדברים.

16 לא ראיתי מקום לפסוק את תקרת הסכום הסטטוטורי, גם לא קרוב אליה וזאת ממספר טעמים:

17 ראשית, מי שבסופו של יום תרמה ובמידה רבה לתקרית היא התובעת עצמה, אם את ההרצאה כבר
18 שמעה או הכירה ואם השתעממה הייתה יכולה לבחור שלא להיכנס אליה מרצונה או לצאת ממנה
19 בשקט וללא הפרעה. לשבת מול מרצה, להתעסק עם הטלפון הנייד באופן אינטנסיבי (או אובססיבי
20 כפי שהוא ראה את הדברים), לאורך פרק זמן משמעותי ולאבד כל קשר עם ההרצאה זו התנהגות
21 מזלזלת ופוגעת כלפי המרצה וכאשר מדובר במרצה שרגיש במיוחד לעניין ובנושא הרצאה שעוסק
22 "בהפרעות" לקידום מטרות, לאירוע ולאסקלציה שדבקה בו יש יותר מאשם אחד. הרי הנתבע לא
23 בא כדי להעליב את התובעת או מי מחבריה, למעשה הוא נעלב בעצמו ותחושתו זו הוציאה
24 מפרופורציה את תגובתו.

25 שנית, גם אם לא קיבלתי את טענות הנתבע בעניין אי תחולת החוק על הפרסום הראשון אני מקבלם
26 בשינוי המחויב לצורך אומדן הפיצוי הנפסק, את הדברים צריכים להכניס לפרופורציה וגם אם
27 המושג "אנשים רעילים" נשמע בומבסטי, עדיין הוא נאמר בהקשר לנושא ההרצאה והנתבע לא
28 השתמש בביטויים קשים ומעליבים אחרים.

בית משפט השלום בחיפה

ת"א 16-05-34951 קיקוס נ' אברמוביץ

תיק חיצוני:

1 שלישית, דווקא משני התצהירים שצורפו לסיכומי התובעת ומהתגובות (הלא מעטות) לפוסט
2 שפרסם הנתבע, ניתן ללמוד ששמה הטוב של התובעת לא נפגע, למעשה בכל התקרית הזו היא הפכה
3 לקרבן בעיניי הציבור ולמעשה זכתה לא בעלבון ולעג אלא בתמיכה, בהבנה **ובאמפטיה** רבה מצד
4 חבריה "מקיר לקיר" כך שפגיעה בשם הטוב אין כאן באמת, יש רכיב מתון של עוגמת נפש בזמן
5 המעמד עת הוצאה מן האולם, עוגמת נפש שאיננה עולה על זו של אדם שנפגע בתאונה, סבל מכאב,
6 בילה שעות במיון, לקח לו שבוע להתאושש ולהחלים ואז חזר לחייו כשמהתאונה נותר זיכרון לא
7 נעים, זהו גם התיק כאן ככל שהדברים נוגעים לנזק שיש לפסוק.
8 משכך הנני מחייב את הנתבע לשלם לתובעת סך 7000 ₪ בצירוף הוצאות יחסיות בסך 800 ₪
9 ובצירוף שכ"ט יחסי בסך 1500 ₪+מע"מ הכל לתשלום תוך 30 יום שאם לא כן יישא הסכום הפרשי
10 הצמדה וריבית כחוק מהיום ועד לתשלום בפועל.

11
12
13
14
15

ניתן היום, ג' אלול תשע"ז, 25 אוגוסט 2017, בהעדר הצדדים.

אהרון שדה, שופט

16
17
18
19